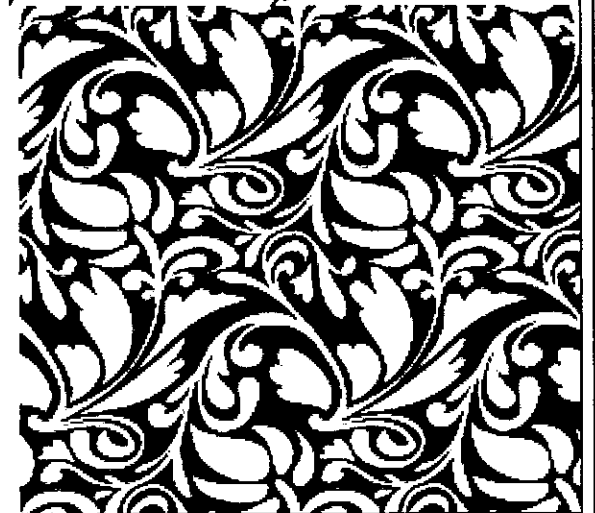
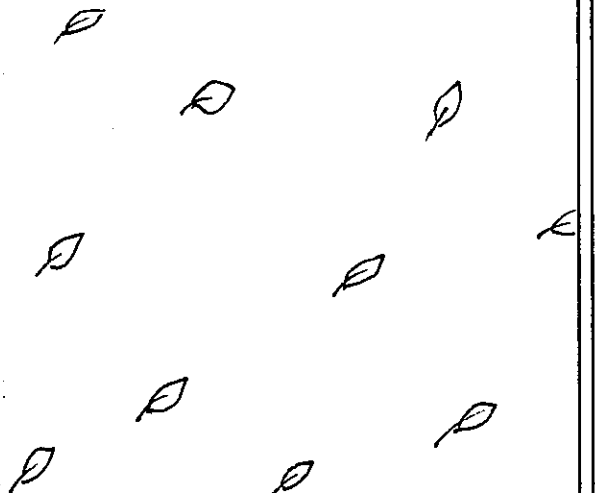

היום אתם יוצאים בחודש האביב

סדר פסח בחדר אוכל הישן

המערכת שלנו:

**עורכת:
כרמית פולארד**

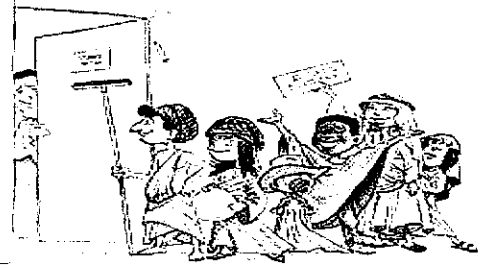
**מערכת:
יעל קדמון
טובה כרמלי
רזיה מרחב-דוניו
יערה מור-ברקן
הדפסה: דיוה אפרתי**

**למשלוח מיילים:
לכרמית**

nigel_pol@merchavia.org.il

חומרים למשלוח במייל בבקשה להעביר
בעזרת "צדף" דרך תוכנת "וורד"

נפתח בברכת חג שמח!

**פסח אביבי
נקי ונעים לכל בית מרחביה!**

מסתבר שהעולם מתחלק לשניים:
יש את אלו שמקוצפים את הבית לקראת פסח, כמנהג משפחתי
העובר מדור לדור, ולעומתם - אלה שמחכים עד שיעבור האובך
ותיעלם האבקה הצהובה של עצי הברושים והאורנים, ואז ינקו את
הבית..

יש את אלו שקונים גפילטע פיש, ויש את אלו שמכינים לבד..

יש כאלו שמארחים בביתם ויש את אלו שמתארחים אצל קרובי
המשפחה..

יש כאלה שקוראים את ההגדה, ויש כאלה שקוראים עיתון ספורט..

אילו נצליח לזהות את עצמנו ואיפה אנו עומדים בתוך הסאגה
הזאת של החג, המשפחתי, המורכב,

ואילו נצליח בפעם המי יודע כמה - לעשות מעדנים מקמח מצה
דלוח, או נקלל את בני ישראל בפעם המי יודע כמה - על זה ששוב
צריך לאכול לחם ישן מהמקפיא בגללם,

דיינו.

מאחלים לכולכם כמה שפחות אבק צהוב, וכמה שיותר פריחות-בר
אביביות.

בעיתון כמה כתבות הקשורות לפסח. תהנו.

קריאה נעימה וחג שמח!!

צוות העלון

אביב = פריחה = גינה = משתלת

מרחביה!

כתבה: רזיה

אלו מתיישבות מחוץ למשתלה, בצל השעה שעת בוקר שלושה. מדי פעם נכנסים לקוחות בודדים. השקט שלפני הסערה. בהמשך היום יש תנועה גדולה של לקוחות בעונה זו של השנה.

במשתלה עובדות באופן קבוע ארבע בנות: הדר, נירה, ליפז ועופרי, והן נעזרות בעובד נוסף בחצי משרה. בחורף היקף העבודה מצטמצם ואז הצוות מנצל את הזמן לעבודות תחזוקה וסדר. לפני כשנתיים העבירו את החנות למבנה החממה הגדול. במשתלה מנביטים ומגדלים בעיקר צמחי גן: שיחים ועצים. חלק ממגוון הצמחים מגיע מבחוף. גודל הצמחים במשתלה נגזר מהרצון לשמור על מחירים סבירים ללקוח. כמובן שגיתן בהזמנה מראש להזמין גם צמחים גדולים מהסטנדרט הנמצא במקום. לקוחות המשתלה רובם קבועים.

"הלקוחות נקשרים למקום" מספרת הדר "ויש לקוחות שאנחנו קשורות אליהם. יש אנשים שבאים כל שבוע. בין הלקוחות יש תושבים חדשים בשכונה, וכאלה המגיעים מכל העמק". היחס אישי והצוות נותן ייעוץ מקצועי לעיצוב הגינה ולשתילה. במידה ויש לקוחות המעוניינים בכך הצוות עובד בשיתוף פעולה עם אדריכל גוף - בתוספת תשלום כמובן. המשתלה מסתפקת בפרסום באמצעות האתר של קבוץ מרחביה. הדר מאמינה בשיווק מפה לאוזן: "כל הזמן מגיעים אלינו לקוחות חדשים" היא אומרת.

אלו מה כדאי לעשות עכשיו בגינה? - איך להיערך? מה לשתול?

זה הזמן של הטבע לפרוץ בגדול: אחרי הגשם והקור באים ימים של שמש.

מכל פיסת אדמה פנויה פורצות שלהבות ירוקות של צמיחה והתחדשות. במהירות שיא גדלים להם עשבים, שתילים ששתלנו, פקעות וצמחי בר. הנוף מתקשט בפריחה מהממת ביופייה. תפוזרת של אדום כלניות ופרגים, סערות כחולות של אירוס ותורמוסים, וצהוב החרדלים לאורך שולי השדות.

הלב מתרחב ממראה העיניים המענג. והגינות שלנו?

טוב, זה כבר עניין אחר... יש ויש.

זה הזמן לנער את הרגבים, לדגוג את העשבים ולבדוק במשתלה שלנו: מה כדאי ומתי?

חמושה בכלי כתיבה ומשקפי שמש שמתים פעמיים למשתלה, שם נבחרה פה אחד הדר חזן, כמייצגת צוות המשתלה להיות הדוברת.

השנה מחולקת לארבע עונות ואלה אינן שוות באורכן. לכל עונה יש צמחיה אחרת והתנהלות אחרת בגינה שלנו. גם המשתלה נערכת באופן המגיב לעונות השנה. כרגע החנות של המשתלה מלאה בפריחה מגוונת. סוגים רבים של צמחי בית וגן מסודרים בתשומת לב ומקדמים בברכה את הבאים בפתח. בין הרקפות, שמסיימות עוד מעט את עונתן, החרציות והפטוניות ניצב גמד קטן, המחייך בנחת אל פעמוני הרוח התלויים ומתנדנדים קלות. מחוץ לסככה המרכזית מתחם צמחי גן, שתילי עונה, שיחים ועצים.

זה הזמן להפוך את האדמה ולזבל את הגינה. מי שמייצר בעצמו קומפוסט - בעונה זו מומלץ לפזר אותו בגינה ולרענן באמצעותו גם את אדמת העציצים.

ב של המגבלות החמורות במים הדר ממליצה לתכנן גינה שתהיה מבוססת על צמחייה חסכונית במים, ולגוון בעיקר באמצעות הבדלים בצבעי העלווה של שיחים וצמחים משתרעים בגוונים ובגבהים שונים.

בנוסף - כדאי לתכנן כך שלצד העלווה החסכונית במים נמקם פינות קטנות בהן נשתול צמחיה פורחת הלוקחת כמויות גדולות יותר של מים. הדר אוהבת בעיקר את הפטוניות וממליצה מאוד להשתמש בהן, אבל גם לזבליות וסלסלי כסף תורמים הרבה למראה הפורח בגינה בעונה זו.

על הוורדים הדר פחות ממליצה: הם צרכני מים נלהבים וסובלים ממחלות וטפילים.

עוד טיפ שיצור גינה פורחת לכל השנה: כל חודשיים שלושה שתלו בגינתכם את הפרחים הרב-שנתיים הפורחים באותה עונה. בתוך שנה תקבלו גינה ובה מחזור פריחה מגוון - ותמיד יהיה בה משהו צבעוני. יחד עם זאת חשוב להדגיש: במעבר מנוי שיש בו הרבה דשא, כמו שהורגלנו אליו במרחביה, לגינה חסכונית במים יש לקחת בחשבון השקעה כספית במערכת השקיה בטפטוף ולזכור שהשתילים הצעירים זקוקים בכל זאת להשקיה מרובה בשנתיים הראשונות לגדילתם. לעתים יש להוסיף גם עלות של יעוץ מקצועי בתכנון הגינה.

משתלת מרחביה פתוחה לקהל מתחילת שעון

הקיץ באופן רצוף בימים א' - ה' בין 07:30 - 19:00, בימי שישי וערבי-חג בין 10:00 - 14:00, ובשבתות בין 10:00 ל - 14:00
מדיניות המחירים היא פשוטה: במקום "מבצעים" לכאורה שבהם הסוחר מעלה מחירים כדי לייצר "הנחות" הצוות מקפיד לשמור על מחירים הוגנים ונוחים ללקוחות לאורך כל השנה.

...לסיום - לכל מי שמדגדג בידיים, אסיים במילות השיר "שורו, הביטו וראו" שנהג הרצפליד האגדי לשיר מעל כל במה אפשרית (כולל אצלנו במרחביה לפני ה-מ-ו-ן שנים...):

...את, מפוש, טוריה וקלשון
התלפדו בסערה,
ונדליקה שוב,
שוב את האדמה,
בשלהבת ירקה.

...ואני מוסיפה: וכחולה, ואדומה, וצהובה...

בברכת אביב נפלא של פריחות מענגות לכולם

רזיה

סדר פסח אחד שהיה כחלום

■ סיפורה של זלדה יעקבסון
כפי שהופיע בעלונו לפני מספר שנים

■ הביאה לדפוס: יעל

תמיד כשפסח מתקרב, אני נזכרת בסיפורה של זלדה, על התלאות, הקשיים, על הרוע שעברו היא וחבריה, וכיצד הם נוחתים כאן, בדיוק לליל הסדר!!

זהו סיפור פסח אמיתי!

במשך כל השנים נשאר בי המראה הזה כחלום יפה ולא ממשי. חדר האוכל היפה, המקושט (קישוטים של אריה סרטני), השולחנות הערוכים מכל טוב, אוכל שלא ראינו כמותו שנים, וכל הקיבוץ, עם האורחים והילדים מחכים לנו בכדי להתחיל את הסדר. זאת לא יכלה להיות מציאות! זה היה דמיון. חלום. התרגשנו, התביישנו, לא הבנו הרבה, אבל החוויה הזו נשארה לי חזקה לתמיד.

במשך הזמן לא הכל היה כל כך חלומי, טוב ויפה. היה קשה, והיו בעיות, כמובן. החברים חיו חיים קשים, התנאים, העבודה הקשה, ההסתפקות במועט וכו... היינו צריכים להיות קשוחים וחזקים בכדי להחזיק מעמד. החוקים, הפרינציפים, האידיאולוגיה, הוויתורים על כל כך הרבה דברים.

אבל עם הכל, היו לנו הרבה שנים יפות, טובות ומיוחדות. חברי הקיבוץ לא יכלו לדעת ולהבין מה שעברנו. היה קשה לתפוס זאת. כל כך נורא וזוועתי שקשה היה להבין. באנו מתוך גטאות, מחנות ריכוז, מחבואים, בריחות, ועם יותר מדי זכרונות קשים. איבדנו כל מה שהיה יקר לנו. לא היתה לנו ילדות ונעורים נורמליים. איבדנו בית, משפחה, הכל אבד ונעלם. הינו צריכים ללמוד לחיות מחדש. בצורה שונה לגמרי. למדנו בעזרת המדריכים הטובים שלנו, ובעזרת החברים. ובעזרת החיים עצמם.

אבל היום הזה חקוק בזכרוני כחלום, וכך יישאר.

הגענו באוניה מנמל טרנטו בדרום איטליה, בהפלגה קשה ולא נעימה. הים היה סוער מהיציאה ועד לעגינה בעתלית. לכולנו היתה מחלת-ים, חות מגיבורנו אלי ניצן ועוד שניים-שלושה מהחברים שעזבו אחר כך.

עלינו במסגרת "עליית הנוער". חלק ראשון של הקבוצה שלנו עלה 8 חודשים לפנינו, לקיבוץ מרחביה. היינו בהכשרה לעלייה לארץ, כולנו מההכשרה באיטליה, בסביבת בארי (דרום איטליה). את החברים הראשונים שעלו לא הכרנו. הגענו לעתלית, קיבלנו חיסונים, זריקות, ריסוסים ובדיקות. הודות לזה שהגענו כמה ימים לפני פסח, הצליחו בקיבוץ, עם לחץ חזק על האחראים שם לשחרר אותנו בדיוק לערב פסח, 1945.

מדריכינו הצעירים, הנחמדים והטובים שלום ופישל באו לקחת אותנו למרחביה. היינו כמובן מאד נרגשים, חוששים וקצת דואגים, ומלאי סקרנות לקראת הבית החדש שלנו.

בכניסה למרחביה קיבלה אותנו חורשת אקליפטוסים יפה. היא היתה נהדרת, יפה וקיבלה אותנו בשמחה, ואנחנו אותה בהתפעלות. סוניה, המטפלת שלנו המסורה והטובה חיכתה לנו. לקחו אותנו למקלחת, נתנו לנו בגדים נקיים, וכך, אחרי הפגישה הראשונה עם המקלחת הקיבוצית - נקיים, רחוצים ורעננים צעדנו לחדר האוכל, לסדר-הפסח הראשון שלנו בארץ ובמרחביה!!

המושבה

שלח לנו: דובי מילמן

המרחבייתית

בטורונטו

ביקשנו מדובי מילמן לספר לנו על לילות הסדר בטורונטו, ב"קהילה המרחבייתית" המונה את משפחת מילמן, בורנשמיץ גולן וחומר-ישי והוא שלח לנו בשמחה את הכתבה. חג שמח לכם, החבורה הקנדית-ישראלית, ופסח כשרו!

כהורים שילדיהם סופגים בינה בבתי ספר יהודיים ולא יהודיים הלבשנו את הפסח בכותנות פסים מעט שונות. ההגדה הקיבוצית (הוצאת הקבוץ הארצי השומר הצעיר) נצבעה בגוון מעט שונה והמנגינות החליפו מלודיות, הן מוכרות, זינמיות, מתנגנות וערבות לאוזנינו - הן שלנו, חלק מאתנו, והן כל כך מרחבייתיות גם בטורונטו בפסח 2012 - כמנגינה בהירה ומצלצלת.

וכשאנחנו מסובין אנחנו שרים, שירים רבים משל נתן יונתן, נעמי שמר, לאה גולדברג, רחל שפירא ועוד. ועוד מהאיכותיים האלה שמתנגנים להם על שולחנו כדי שלא רק נחיה אלא כדי שיהיה גם טעם לחיינו.

ועלי לציין ש"ציון תמתי, ציון חמדתי, לך נפשי מרחוק הומיה" לא יושר סולו הפעם על שולחנו היות והמבצעת כבר לא תשיר: "לך נפשי מרחוק הומיה", אילנה כבר מימשה את המיית ליבה והיא חוגגת את החג יחד עם ילדינו ונכדינו בארץ זבת חלב ודבש.

חג אביב פורח ופסח שמח לכל בית מרחביה. נרים כוס לשלום מדינת ישראל, לביטחונה, לשלום בנינו ובנותינו העומדים על משמר גבולות הארץ.

6.3.2012

היום אתם יוצאים בחודש האביב:

הנה הסתנו עבר, הגשם (שלג) חלף הלך לו, הניצנים נראו בארץ, עת הזמיר הגיע וקול התור נשמע בארצנו (קנדה) התאנה (המיפל) חנטה פגיה והגפנים סמדר נתנו ריח.

אילנה ואני מחלוצי מתיישיבי המרחביתים בטורונטו - מחוז אונטריו שבקנדה משנת 1988. בשמונה השנים הראשונות יצרנו סביבנו מעגל של חברים קיבוצניקים, מושבניקים וכאלה שהזדמנו והתחברו לערבי שישי, חגים, טיולים וביולים משותפים. הנוף החברתי השתנה ברגע ששביט ואדי הגיעו ומאותו רגע פתחנו את ביתנו באופן קבוע ובסוף כל שבוע לקבלת שבת סביב שולחן ערוך ומזמין, צבענו תאריכים הוספנו מלל נתנו צליל וצבע מעוצמות הזיכרון וחגגנו את החגים בצותא באוירה מרחבייתית.

בתום העשור הראשון לשהותנו המושבה התרחבה עם הגעתם של משפחת חוטר-ישי עירית ואמנון וארבעת ילדיהם ובהמשך הגיעו גם לילך ועמית עם ארבעת בנותיהן. הפכנו לקהילה בתוך קהילה בתוך קהילה. קיבוצניקים מן העמק ומבארי, בתוך קהילה של כ- 90.000 ישראלים, בתוך קהילה שמונה כ 200.000 יהודים במטרופוליטן טורונטו.

מן הסתם נוספו כסאות סביב השולחן שהלך והתארך וקבלות השבת נערכו בסבב שבועי כאשר כל אחד מוסיף ממשעמי מטבחו לתפריט המגוון אצל המשפחה המארחת. בזכות השילוב המוחץ של נשים מאגף החינוך וההוראה קיבלו החגים אופי ייחודי של תכנים בעלי צביון קיבוצי/מסורתי ממורשת אבותינו ובית מרחביה, שבו דור לדור מביע אומר.

השנה כאשר השמש הזורחת ממיסה את הקרח והשלג מוקדם מהרגיל, ציפורי השיר כבר בחגיגה מתמשכת, משמיעות את קולן ומבשרות את סופו של החורף וראשיתו של האביב. הטמפרטורה כבר מגיעה ל-24 מעלות ואפשר סוף לחלץ את העצמות, ליישר את הכתפיים, להוריד סוודרים ולחשוף חמוקיים. והדרך עוד נמשכת וזה הפסח ה 24 מחוץ למולדת וכל הזיכרונות שמורים אתנו. ציוני דרך אלה של חגים ומועדים שומרים עלינו שנמשיך להיות ושנשאר מי שאנחנו. יהודים קנדיים וישראלים גאים, שאף פעם לא יתנתקו בלבם מן המולדת, והבית הישראלי תמיד יישאר בית וקבוץ מרחביה תמיד ימשיך להיות טבוע בדי אן איי שלנו.

שושנה ציפורי בת 90!!

בשקט בשקט ובצניעות אופיינית חגגה שושנה 90 שנה לקיומה. בצלילות מחשבה, ותפקוד מלא! "פספסגו" אותה כשציינו את השלוש שחגגו זה מכבר - חיה מרחב, שרה אלון ורבקה איידלין. אנו באים להתנצל ולברך אותה בגדול!
 דרך ארוכה עשתה שושנה ממחשכי הנאצים ועד הלום. חברת קיבוץ ישרה וטובה, אופטימית ומחייכת תמיד, מוקפת בילדיה ונכדיה האוהבים הקשורים אליה בעבותות של אהבה ודאגה.
 זכית, שושנה במשפחה חמה ואוהבת, ובחברים רבים המאחלים לך היום - הרבה הרבה שנים טובות של בריאות ואהבה!!

דברי ברכה מבני המשפחה

סבתא שלי הכי בעולם,
 זה מה שאומרים כולם...
 אבל אנחנו מרגישים בכנות
 ובחוסר צניעות,
 שלנו יש סבתא מיוחדת.

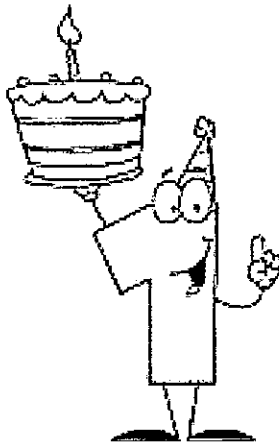
סבתא שתמיד מוכנה,
 בשקט ועם המון אהבה לעזור,
 עם חיוך אופטימי,
 תמיד רואה את האור.

לה שום דבר לא קשה,
 תמיד שתשאל אותה מה נשמע, היא תגיד ש..
 הכול בסדר, הכל טוב,
 ושמש קשה, היא תגיד - יהיה טוב.

למרות סיפור חיים מורכב,
 גם בלילה חשוך, היא תמצא כוכב.
 לא מתלוננת או מבקשת לעצמה דבר מה,
 רק שיהיה לכם טוב - זו הסיסמא.
 זכינו לסבתא, אמא, וחמות,
 ממש מהחלומות.

מעריכים ואוהבים אותך מאוד
 ומאחלים לנו איתך עוד הרבה שנים
 של אושר ובריאות וגם כמה נינים.

גיא, גל, רון, נטע ונחומי.

קבוצת "גפן" מעלה את זכרו של חבר הקבוצה אהוד שחר

ז"ל שנפל בקרב עזה ב- 1956 וביקור מרגש בזיקים, אשר ב"עוטף עזה"

היה, התרשם וכתב לנו על זה: אבנר מילמן

בישראל, מפעלים, חממות ו-ים לרחצה!!
וכל זאת - תחת נפילות טילים בלתי פוסקות!

סיפור מעניין מספר לנו דגי חבוניק: כיפת ברזל, המפילה את טילי הסקאד גורמת גם נזק כבד. כשטיל כיפת ברזל מפיל טיל גראד, מתרסק הטיל ונוצרות חתיכות ברזל הנופלות בכל פינות הקיבוץ. הדבר מחייב לחכות עוד 10 דקות במרחב המוגן עד שכל החתיכות יגיעו אל הקרקע.

בחלק השני של ביקורנו בדרום ערכנו סיור באתר ההנצחה של חטיבת הצנחנים (שהוקם ע"י עמותת הצנחנים) הגבעה הקרובה לעזה נקראת "החץ השחור" על שם קרב עזה בשנת 56. בקרב השתתפו חברי "גפן" אילן בורוגובסקי יב"א ואהוד שחר ז"ל.

אתר ההנצחה בנוי לפי הקרבות השונים והרבים שערכו חיילי חטיבת הצנחנים. ברוב קרבות הצנחנים השתתפו רבים מחברי הקבוצה החיים איתנו עד היום: מרדכי, חזי, שושי ועוד ועוד. הביקור באתר היה מדהים במיוחד לאלו שעד היום לא היו מודעים לקיומו.

את מלאכת ההסברה על הקרבות לקח על עצמו אילן בורוגובסקי שגילה בקיאות רבה בנושא ועורר הרבה צמרמורות בקרב הנוכחים.. גם דבריו של חזי חבר הקבוצה שאיבד 3 מחבריו בקרבות.

לאחר סיום הסיור באתר ההנצחה חזרה הקבוצה לקיבוץ זיקים - מלאי הערכה, אהדה וזיכרון לחבר הקבוצה שנפל בקרבות עזה - אהוד שחר ז"ל, בנם של עליזה וארטק שחר ז"ל.

נפרדנו בחום רב זה מזה.

תודות בלי סוף ליוזמי הביקור המעניין והמרגש בדרום הנגב!!

אבנר מ.

במלאת 75 שנה לחברי קבוצת "גפן", יזמו מספר חברי הקבוצה ובראשם יואל מינצר ואסתר צמרי - מסע לדרום, לאיזור הנקרא "עוקף עזה".

תכנית המסע נבנתה סביב שתי נקודות עיקריות:

1. ביקור והזדהות באזור מוכה טילים אצל חבר קבוצתנו - דגי חבוניק ואשתו רוחל'ה.

2. ביקור באנדרטת הזיכרון לחללי הצנחנים ובהם אהוד שחר ז"ל חברנו.

כמו כן ערכנו פגישה עם כל חברי הקבוצה, גם אלו שלא נמצאים במרחביה. והתכנסנו בקיבוץ זיקים למפגש חברים.

העלינו זכרונות מימי הקבוצה במרחביה, במוסד מרחביה, חילקנו תמונות עם מסגרות מרהיבות של חברי קבוצת גפן. כיבוד - קפה ואוכל כיד המלך - שהביאו כל המשפחות.

והיו רבים רבים!

נאמנות מעוררת כבוד של חברי קבוצת "גפן", שלמרות כל הבעיות, והן רבות: עיסוקים, עבודה, וטרדות היומיום - הכל נדחה הצידה וכולם הגיעו למפגש בקיבוץ זיקים.

למדנו איך שורד קיבוץ (לא מופרט) מוכה קטאמים את המכה שנופלת עליו כמו גשם.

הקבוצה קיבלה הסבר מקיף מדגי חבוניק על המצב הביטחוני של זיקים ואפשר להוריד את הכובע בפני חברי זיקים.

הקיבוץ מתפקד בצורה מעוררת כבוד תוך נפילות בלתי פוסקות של טילי גראד ומרגמות. בתי הילדים, חדר האוכל המגיש 3 ארוחות ביום, מכבסה, הרחבת דירות, קליטת בנים, הכל ממשיך להתקיים כרגיל.

כולל הקמת הרחבה גדולה עד 80 יחידות דיור. עזיבת חברים כמעט ואינה קיימת.

בזיקים מתקיימת עדיין שיחת קיבוץ. פשוט מדהים ומעורר הערצה אדירה. יש חקלאות, רפת - הגדולה

כתב: אורי זית

סיפור דמיוני

וכל קשר עם המציאות אינו מקרי בהחלט

אין לחבר למי לפנות בצר לו. השילטונות תמיד תמיד צודקים. וגם אם משקרים, זה למען הכלל! מי הכלל? נזכרתי שבעצם כבר הייתי בסיטואציה דומה ואז הגעתי אל המזכירות לדרוש קיום הבטחה שניתנה לי ע"י אחד משועי הקיבוץ. סיפרתי את סיפורי וכל חברי המזכירות צהלו. אידיוט, למי אתה מאמין? מגיע לך! (גם אז שילמתי כמה אלפי ₪ בודדים).

מתי יהיה כבר בקיבוץ אל מי לפנות כשאתה רואה שרומסים, חומסים ומזלזלים בחבר שאינו נמנה עם השועים?

הסיפור דמיוני בהחלט, אינו קשור למרחביה וכל דמיון הוא מקרי בהחלט.

אגב, כאשר הוחלט על חיסול הקיבוץ (מרחביה) בא חוצן לתמחר שווי של כל חבר (מרקוס, למי שזוכר). באתי אליו, הוא לא ביקש לברר את הוותק, המקצועיות, הלימודים. עיין ברשימותיו השמורות עמו וקבע שכר מינימום. אבל אז היה גם בורר למקרה צורך. הוא ברר קודם את ההכשרה, תעודות ניסיון ואז קבע (אגב, כפול מקודמו, שרק בדק ברשימותיו את ייחוסו של החבר ומשפחתו)

למי אפשר לפנות?

לא באה תשובה.

תגובת מנהל הבניין-

"במשק" פנה לעמרם לקבל תגובה לדברים. עמרם יגיב על הדברים בעלון הבא.

באחד הקיבוצים הוותיקים (אולי אפילו מרחביה), הבתים ברובם בגילים מתאימים לגיל הקיבוץ. נזקקים לשיפוץ מפעם לפעם. ניהול הבניה, כמו רוב התפקידים המרכזיים, ניתן כמו רוב התפקידים - למי שפנוי, או מקבל עליו את דין הקיבוץ, בלי שתהיה לו הכשרה מתאימה בהכרח.

לימים נזקק אחד הבתים, כמו כל אחיו באותה סידרה לשיפוץ, מאחר והטיח החל ליפול במקום מסויים, מה שקרה כבר פעמיים קודם ותוקן שלא בדרך הנכונה. (ראה מקצועיות המנהל כנ"ל).

פנה החבר למחלקת הבניה (כשני עובדים) שייתקנו. חיכה וחיכה חודש, חודשיים, שלושה, ארבעה וחמישה, ונמאס לו. הטיח נופל, הבית מתלכלך, וכו'...

לבסוף פנה האיש לבנאי מחוץ לקיבוץ ותוך שבוע, שבועיים באו בנאים, עבדו בדירה כשלושה ימים. ביום האחרון בא איש נוסף - המנהל החיצוני. תיקנו סדקים בקירות, בנו תקרה חדשה ולא מטיח, לאחר הנסיון הרע שהיה, צבעו, ניקו והדירה כמו חדשה. שילם החבר כמה אלפים ופנה למנהל הקיבוץ, גם הוא לא מהקיבוץ, כאמור, אין בקיבוץ אנשים מתאימים, מוטב להביא חוצן.

ישב אותו חבר אצל המזכיר וגמרו שיבוא מנהל הבניה היום ויעריך כמה צריך להחזיר עבור תחזוקת הדירה.

בא החבר הממונה על הבנייה, הביט ואמר: 4.500 ש"ח. אם הוא קבע, מי אני שאעמוד על המקח? הוא הרי נקבע למנהל.

ממש כמו במערכון גששי, התברר שהמחיר תלוי אם אני מוכר או קונה. קיבל החבר 450 ש"ח ובא שוב למנהל, שם נאמר שהבנאי לא זוכר מה קבע, לא זוכר מתי היה בדירה, ובכלל - דנו וקבעו מחיר לפי מה שנראה להם מתאים, לזה שחתום על הבקשה. בנוסף הוטל על החבר קנס של 30% על שחיכה לצוות הבניין הקיבוצי רק 5 חודשים. לא יכול היה לחכות עד שיוך הדירות? למה למחר כל כך לשפץ?

בקטנה

רסיסי אביב

השנה השתתפו יוסי ומיר הדסי בכנס השנתי של ארגון ידידי צה"ל בארה"ב - בארוחת ערב שנועדה לאיסוף תרומות לצבא.

הערב - שמחיר כל כרטיס כניסה אליו הוא 1.000 דולר, מאגד במלון וולדורף אסטוריה את כל המי ומי של אצולת הממון הניו-יורקית חובבת ציון.

מיר שעלתה לבמה לדבר על יונתן - הותירה באולם עיניים דומעות...

גם הכיסים נפתחו.

איסוף התרומות היה גבוה.

בין מארגני הערב יש שניים שלהם קשר למרחביה: האחד הוא עטר דגן, והשניה - יפעת קריסטל (אשתו של רותם קריסטל)

שימו לב-

עם התעוררות האביב, מתעוררים גם הנחשים למתיחת עצמות ושיזוף קל והם ארסיים במיוחד. לפחות שני צפעונים נצפו בין הבתים. השגיחו על עצמכם ועל הילדים ושימו לב!

טרקטור חדש לגד"ש!!

בימים אלו מנצנץ מתוך הגיילון במחסן הגד"ש טרקטור חדש העונה לשם: ג'ון דיר דגם 7230.

זה לא אומר לכם הרבה, אך הוא יחליף את הג'ון דיר הישן- דגם 4250 שנרכש בשנת 1984!!

הבחור החדש, צעיר ונמרץ, מדור חדש של טרקטורים משוכללים, כולל גיר רציף (אוטומטי), קרוז-קונטרול (מערכת של חיסכון בדלקים), וחופץ מלהכין קפה לפועלים ולספר בדיחות - הוא יודע לעשות כמעט הכל!

תפקידו העיקריים - זריעה וקילטור. נאחל לו קליטה נעימה בשדותינו!

חג פורים נחגג בגדול במועדון! היה שמח, כך מדווחים הצעירים והצעירים ברוחם!! כל הכבוד למארגנים, לדיגי, למקשטים ולמעצבי המקום! למחרת - חגגו ילדינו מתחת חדר האוכל!!

מיילים שהגיעו מתושבי ההרחבה בעקבות חגיגות פורים:

שלום לכולם ברצוני לברך את כל מי שעסק במלאכת העשייה לטובת חגיגת הפורים. האירועים היו מוצלחים ומושקעים! אני מאחל לנו שנזכה לחגוג עוד אירועים רבים וטובים בהמשך. שבוע טוב ושקט לכולם.

"שפננת פלייבוי"

(אפשר גם בלי גרשיים, אני תמיד פתוח להצעות)

אלי מזרחי

יבורכו כל העוסקים במלאכת ההקמה, התכנון ובמיוחד הפירוק שאחריה. שתמיד נמשיך לחגוג כקהילה מאוחדת. שבוע טוב לכולם. שלומי

לחיים דוניו ולכל המשפחה משתתפים בצער על מות האב/הסב

אריה דוניו ז"ל

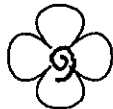
בית קיבוץ מרחביה

במשק מברך!

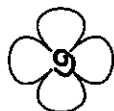
פרס שר החינוך לבית הספר "אופקים"

לאורה קריו
לגיורא ארזי
לטל סער וב"ב

שפע ברכות ואיחולים עם
נישואיהם של
שקד ואבי

לעדן ברקן
שקיבל מצטיין מחלקה
באימון מתקדם של
הנדסה קרבית!
כה לחי!!
המשך והצלח
ושמור על עצמך!
מבית מרחביה

אנו גאים לעדכן כי ביה"ס שלנו זכה בפרס שר החינוך על היותנו ב"ס מתוקשב. בנימוקי קבלת הפרס נכתב: "תוכניות הלימודים בבית הספר משולבות תקשוב, ובכך מאפשרות גישה רחבה ומגוונת למקורות מידע ברשת, למידת חקר והבניית ידע באמצעות כלים דיגיטליים מתקדמים. במרכז הלמידה מצוי התלמיד בעל מכוונות עצמית המשתמש במיומנויות תקשוב רלוונטיות לעבודתו.

אתר בית הספר משמש סביבת למידה מרכזית, כשלכל תלמיד מרחב למידה אישי- כיתתי ולכל מורה מרחב הוראה אישי. אתר בית הספר הוא ראי הפעילות הלימודית בבית הספר ושל כל אחת מהנפשות הפועלות בו: הנהלה, צוות הוראה ותלמידים. בנוסף, בית הספר מקיים למידה שיתופית עם בתי ספר עמיתים בארץ ובח"ל."

בפרסים נוספים זכתה המועצה האזורית עמק יזרעאל (בקטגורית הרשויות) וכן ענת עזר, שהיא מדריכת התקשוב שלנו מטעם משרד החינוך.

זהו המקום להודות לרוחלה מטלון, רכזת התקשוב ולכל חברי הצוות אשר כל אחד מהם שותף לעשייה המתקשבת בבית ספרנו.

לסירה : 'ערה

קונצרט למורן

כל שנה, כאשר הכלניות צובעות באדום את הגבעות ושדות הבור בעמק, והרקפות מכסות את חורשת האורנים, נערך הקונצרט למורן. אינני יודע למה, אבל השנה היה בקונצרט משהו מאד מיוחד. אולי היו אלו המילים של אורי, או כי השיר ששר שחר, אותו כתב מזמן, ביחד עם מורן, בהיותם בכתה ו', ואולי קטעי הנגינה שנבחרו והמבצעים, ואולי השירים של טוביה שקרא רפי, ואולי המקום שבו אני הייתי. לא הכרתי את מורן היכרות קרובה, וודאי שהפרשי הגיל שבינינו גם הם קבעו איזה מרחק, אבל בקונצרט הרגשתי פתאום מעבר לשנים, איזה חיבור, געגועים וקרבה למורן כפי שנחקק בתוכי. וזה היה נפלא.

טיול של חורף

בעיצומו של החורף פורץ האביב. ובעוד החזאים מודיעים על "חורף שחון" והחצבים מצביעים לכיוון חורף גשום, פורחות הרקפות, הכלניות והאירוסים סביב סביב. בשבת התחשק לנו לטייל. חשבנו שאם נבחר ביעד ידוע, נצטוך לחלוק את החוויות עם כל עם ישראל, וכך מצאנו את עצמנו מטיילים ביער שריד ובחורשת האלוניים (חרתיה) של שער העמקים. לא שחסרו שם מטיילים, אבל שפע הרקפות והכלניות איפשרו לכל אחד למצוא את משומו.

לרגלי גבעת שריד ליד מסעדת "ללה" אפשר לקנות חומוס מעולה, סלט ופיתות ואפילו בירה. לך, מצויידים בכל טוב טיילנו בשדות הרקפות ואפילו מצאנו כמה חוטרים טריים של אספרגוס בר בטעם גן עדן, ונהנינו מכל רגע. בתקופה זו של השנה בין סערת גשם אחת לשניה (כן ירבו) אפשר למצוא ימים בהם השמש מאירה ולא שורפת, האדמה רכה וספוגת מים ופרחים ודשא בכל מקום.

ואחרון אחרון חביב - הכלבו

אפילו בירדן זרמו הרבה מים מאז הכלבו הראשון במרחביה, שהיה ממוקם בקצה הדרומי של רפת ד' ועבדה בו חנה זוהר. היינו מקבלים שם (בלי כסף) סיגריות וגפרורים, נייר טואלט וגם קפה, אך היו גם שוקולד ומיני מאפה. מכל מקום - השם כלבו ליווה אותו בכל המעברים, גם כשהחברים קראו לו "כלום בו".

היום, לאחר ההפרטה, שוכן הכלבו גם אם בשמו החדש במקום שהיה פעם המטבח של חדר האוכל השני - "הבית השני" כפי שאמרה לי מאשה ז"ל. באמת היה אפשר למצוא בו כמעט הכל, אך בעיקר סבר פנים, אדיבות ושירות. מדי פעם כשרותי שולחת אותי להביא משהו שחסר, אני נהנה להיכנס ולפגוש את בעלי הבית החדשים שעונים באדיבות ובסבלנות על כל שאלה, כל הדרך מהחיפוש ועד לקופה, שלידה עומדות סוזי ודנה, ומשרתות בזריזות ובייעול, ועם תוספת חיוך ותודה את הקונים.

אז תודה לכל אנשי הכלבו, גם אם הוא נקרא בשם אחר..

יואל

החיים יפים / פינת הפירגון לעולם, לטבע, ולטבע האדם / יואל מ.

**ספרים חדשים בספריה
ינואר-פברואר**

אמנות ההקשבה - פיליפ סנדקר(רומן)

דארווין באילון-דרום - סמדר רייספלד

החדר הכחול - ז'ורז' סימנון (2 רומנים)

העדינות - דויד פואנקינוס (סיפור אהבה)

הקרקס הגדול של הרעיונות - מיקי בן כנען (רומן מצחיק-עצוב)

נפש הומיה - רם אורן (אהבתו הטרגית של נפתלי אימבר מחבר "התקווה")

על שפת הים, בקצה העולם - סולוויג אגרז (רומן)

תיק מצדה - יובל אלבשן (מותחן)

עיון

קיצור תולדות האנושות - יובל נח הררי

לנוחיותכם - נפתחה הספריה גם בשעות הערב. להלן שעות הפתיחה:

יום א' בין השעות 17:00 - 19:00

ימים ב' ג' ה' בבוקר - 10:30 - 12:30